

TILL RORS

TILL RORS

dikter av Peter Curman

Copyright © Peter Curman 2013

<http://petercurman.se>

e-mail: pcurman@gmail.com

Printed in Helicon Plus Publishing House

199053, 1 line VO, 28

St. Petersburg

Russia

www.heliconplus.com

Av Peter Curman har tidigare utgivits:

OBS! Viktigt, dikter

1965 (Wahlström&Widstrands förlag)*

På eget sätt, 1965

(tolkning av John Lennons "In his own write",
tillsammans med Ingemar Lindahl) W&W

Kretsloppa, dikter

1966, W&W

Skolhat, en antologi,

1966, W & W

Genom nålsögat, dikter,

1967, W & W

13 interner: Vår fångvård, en antologi, Aldus Hemmaliv,
dikter

1970, W&W

Fönstren, dikter

1970, W&W

Vänd dig om och ta emot mig, dikter

1973, W&W

Fåglarna, dikter

1977, W & W

Ännu spinner tiden, dikter

1979, W&W

Födelsemärken, dikter

1981, W&W

Barnens maskerad, dikter

1986 (i samlingsvolymen "Fotspår" 1986, W&W)

Waves of the Baltic sea, seapoem I,

1992 (tillsammans med Ewa A. Kumlin)

Waves of the Black sea, seapoem 2,

- 1994 (tillsammans med Ewa A. Kumlin)
Ställ aldrig om hjärtat, dikter
1995 (Gedins)
Härdsmläta, roman
- 1998 (Print-On-demand och Häggglunds förlag)
Körsvennen i Delfi, dikter
1999 (New Helicon/PODIUM)
Medan livet ännu är, samlade dikter
2003 (New Helicon/PODIUM)
- Trampa ord, dikter och författarporträtt
2009 (Helicon Plus/St Petersburg)
Till rors. dikter
2012 (Helicon Plus/St Petersburg)

Till rors

Hur navigera denna skuta
som är vårt liv?
Vad göra med alla dessa segel
som fladdrar i vinden?
Hämta hem dem med förnuftets skot?
Släppa ut dem när vinden så befaller?
Lycklig den
som lärt sig att segla på seglares vis.
Men vi hjälplösa medpassagerare
som håller oss fast bäst vi kan
medan skutan oroligt kränger och vränger
Vad ska vi ta oss till?
Ska vi som oskyldiga barn blicka mot himlen
eller ändå försöka styra detta bräckliga skepp
som bär oss några år
genom livet?

Mitt jag

Dikt tillägnad Stockholms läns landsting

Erik Lindegren skrev en gång:

”Mitt jag är spänt mellan fyra hästar
i fyra olika väderstreck.”

Jag svarar:

”Mitt jag är spänt mellan fyra sjukhus
i fyra olika väderstreck”:

Södersjukhuset (hälsenan)

Karolinska sjukhuset (magen)

Danderyds sjukhus (axeln)

Ersta sjukhus (hjärtat)

Undrar alltså:

Är mitt ”jag” verkligen mitt?

Eller tillhör det Stockholms läns landsting?

Vinteroffer

Jag: ett offer för det svenska vinterkriget
mellan gatukontoret och sjukvården

Plötsligt händer det:
och du har inte vunnit på lotto
utan ligger inlagd på Danderyds akut med krossad axel.

Efter två misslyckade operationer
landar en havsörn på din högra axel.
Där sitter den sedan och vaggar fram och tillbaka
med klorna djupt inborrade

Först förnekar du smärtan.
Den är bara en tillfällig gäst som snart ska ge sig iväg.
Men sedan förstår du att den kommit för att stanna

Alltså: ingen fred men en ständig terrorbalans
mellan förträngning och smärta.

När jag ändå ska dö

När jag ändå ska dö
vill jag göra det under professionell handledning
helst på ett sjukhus.

Jag vill att morfinet ska hjälpa mig
att sakta bli sjösatt
i den stora glömskans hav.

Det hav som omger de levandes stränder.

Jag vill att du böjer dig över mig
och ber mig att släppa taget
om det som så envist håller mig kvar.

Med din och morfinet hjälp
skall jag flyta bort mot ingenstans.

Dödens gråterskor

Aldrig är förljugenheten så stor
som när den med falska munnar lutar sig över vår dödsbädd
där vi ligger lemlästade och flådda.
Vad kan vi göra annat än finna oss i den.
Låt de levande be sina böner
och i skräck utbrista sin kärlek till livet.
Låt dem hylla vårt fridfulla insomnande
medan smärtnerverna brinner
som stubintrådar i kroppen
och vi förbereder oss på den slutgiltiga smärtan.
Döden suddar ut alla våra sinnen och minnen.
Döden gör oss till ingenting.
Som ingenting skall vi hyllas och begravas
under ett ton av vissnande blommor
visserligen vackra men lika döda som de fromma ord
som kommer att yttras
om det liv som nu slocknat i oss.

Ekelöfdröm

På rygg
i smärtan drivande
som Ekelöf i sin eka
flyter jag sakta fram
i min skröpliga engångsförpackning
genom det som ännu återstår.
Medan molnen skockas däruppe
frigjorda
från all sorg och längtan.

Omvänt dygn

Jag har vänt på dygnet:
Jag är vaken när jag sover
och sover när jag är vaken.

När jag äntligen kommit till ro
i sängens vilda hav omslingrad av upprörda lakan
sjunker jag som en sten mot drömmens botten
med dess hemliga snäckor:
de brister och visar mig i full vigör
hålla föredrag, skriva dikter, resa, springa,
klättra uppför
bergssluttningar
och älska med okända kvinnor.
Ingen är så full av liv som jag.

När jag mätt på liv och dikt tillslut vaknar
slår tröttheten mot mig
och jag gäspar mig genom en ny dag av leda och tomhet.

Vardagsbekymmer

Också stödstrumpshelvetet
som alltid åtföljs av ett förtvivlat rop på Gud
ingår i min morgonritual
innan klockornas diktatur tickar igång.
Vilka små och stora leveranser har du utlovat idag?
Vilka revolutioner är du anmäld till?
Har du kollat din e-pst?
Eastmaninstitutet skickar SMS om din beställda tandläkartid.
Ska du ta influensavaccinet måste du göra det idag!
Transportstyrelsen skickar aldrig påminnelser
utan lägger tyst och effektivt på 500 kr.
En tröst är dock
att äldrevården aldrig kommer att hinna ifatt mig.
Jag rymmer från den liksom jag en gång rymde från skolan.
Ändå lever jag just nu ett stilla pensionärliv
och lämnas som regel i fred.
Som pensionär är man röjd ur vägen och hotar ingen
mer än sig själv.
Framtiden ligger i tryggt förvar i det förflutnas kassavalv.
Skulle jag erbjudas att leva om mitt liv
skulle mitt svar bli ett otvetydigt ja!

Det är ju först nu jag förstått
alla misstag och missgrepp jag gjort.
Fast att dö klarar vi ju alla
- det finns ju inget dödens universitet -
dö kan ju faktiskt varenda katt.

Ensamt träd

Facebook är en skog av vänner
men varje vän är ett ensamt träd
vare sig det står i en skog eller inte
Utanför mitt fönster i Horndal
står en klunga björkar
och håller gudstjänst för mig
De sträcker sina grenar
mot himlen
trots att jag ingen gud har
Vad jag älskar dessa tomma kyrkorum
och moskéernas söndergråtna mattor
för det är rum fyllda av längtan
Jag älskar de sönderkyssta ikonerna
som täcker dessa gudomliga helgonbilder
för alla de böner de fått motta
Varje tänt ljus är en påminnelse
om ett liv som sakta förbrinner
Men jag knäpper inte mina händer
inför korset
Jag kan inte överge
min otrohet
Jag förblir ett ensamt träd i skogen.

Jag står i vägen

Det förgångna och det närvarande
hör ihop.
Som avigan och rätan i ditt livstycke.
Den du en gång var
gömmar sig under den du tror dig vara.

Ditt liv är uppdelat av vattentäta skott
bakom vilka du framstammat ditt jag:
det ena mer grandiosast än det andra!
Men vilket av alla dessa jag som är du nu
kan du aldrig veta,
kanske inget av dem, kanske alla

Allt är rörelse
Allt är här och nu
Också när du tänker tillbaka på ditt liv
gör du det genom nuets förstorande lins
Ditt jag står alltid hindrande i vägen

Hatets låga

Idag mötte jag på gatan
mannen som krossade mitt liv.

Han stal min hustru.

Jag minns hans skor som stod i hallen
medan han själv rörde sig ogenerat därinne
som var han jag.

Jag kunde ha undvikit honom på gatan.

Men jag valde att inte göra det.

Alltså gav jag mig till känna.

Hans ögon ville inte möta mina.

Han såg på en molnfläk på himlen.

Vi förde ett kort och opersonligt samtal.

Jag försökte få honom att se på mig
men hans ögon vek hela tiden undan.

Två decennier har gått sedan den gången.

Men hatets låga

fladdrade envist mellan oss.

Insikt

Tillslut har jag kommit till insikt om
att mitt flaxande runt jorden
inte tjänar någonting till.
Jag är flugan i fönstervrån
som kryper på glaset och längtar ut.
Därute ser jag fåglar som flyger
och som bär sina fågelliv högt över trädköparna.
Men själv kan jag ingenting
annat än flaxa
med trasiga vingar i fönstervrån.

Slut

Nu är allt jag varit med om så länge redan borta
som hade jag levt ett annat liv i en annan kropp.

Minnet krymper i tidens tvättmaskin
och av drömmens gobelänger återstår knappt en näsduk.

Det som förr var här och nu
brinnande och svidande i hjärtats nerv
falnar och svartnar nu som veden i en kakelugn.
Var kommer all denna aska ifrån?
Kan den verkligen varit mitt liv?

I livets obegripliga labyrinth
går vi alla vilse.
När vi tror oss ha hittat en väg ut
är allt - det säger sig självt - slut!

Skymningstid

Lever i en skymningstid
mellan liv och död.

Många av mina bästa vänner har redan lämnat.

Ofta hör jag mig fråga:

- Men är inte han död?

- Nej, han lever fortfarande!

- Å fan, det trodde jag inte.

Ibland möter jag mina döda vänner på gatan.

Jag kan ta gift på att jag såg Axel Liffner härom dagen
ivrigt samtalande med Jacob Branting.

På nätterna umgås jag
med mina föräldrar mer än jag gjorde medan de levde.

Är det inte underligt
att många av de levande kan verka mer döda
än de som redan lämnat scenen?

Men dödsriket är ju det största
och det som vi lever i ett litet och tillfälligt
krigen och terrorn till trots.

De levande kommer alltid en kort tid
att tillhöra en minoritet:

Först som levande individer.

Sen som minnen.

Sen blir de medborgare i det härskande dödsriket.

Fort iväg!

På slutet
måste allt gå väldigt fort
Klä dig praktiskt
Packa bara det nödvändigaste
Sök
med en djävuls envishet
och en ängels tålamod
efter ditt sista ord

Och sen – iväg!

Stegräknaren

Den dag din älskade skaffar sig en stegräknare:
Ta dig i akt!
För henne handlar det inte om att gå ner några kilon
utan att gå av sig dig!

Varje steg hon tar
är ett steg ut ur ditt hjärta.
Varje kilo hon tappar tar hon från dig!
Kärleken övervinner inte allt:

Allra minst en stegräknare.

Bilan

När bilan fallit
tar det alltid en liten stund
innan huvudet ligger alldeles stilla
på schavotten.

Under dessa mikrosekunder
återupplever jag våra liv
all glädje vi delat
och alla sorger vi trodde oss ha bekämpat.

Men allt kommer till en punkt
där tiden och lögnen upphör

Och huvudet ligger alldeles stilla.

Namnen

Namnen på människor du träffat eller läst
sitter som fåglar i minnets träd
men bara så länge de vill.
När du vill nämna ett flyger det ofta iväg
och vänder kanske aldrig tillbaka.
Är det åren som tröttat ut dem?
Eller sitter det för många fåglar i ditt träd?

Profeten Paulus

Profeten Paulus
spjärnade mot udden.
Det var därför Gud kom till honom
i hans ensamhet
Men den som ingen Gud har
gör kanske klokare i
att inte spjärna mot udden
utan låta sig bäras med
så länge vinden förmår.
Och när den inte längre bär
ska den ändå blåsa över världen:
Vinden är de dödas andedräkt.

Sanning i sammet

När Saddam Hussein skulle hängas
svepte flinka fingrar en sammets Halsduk
runt hans hals
för att repet inte skulle skava

Sedan ledde man honom
under skrik och skråål
fram till fallluckan

Alla ropade på Mohammed
också Saddam
Men Mohammed svarade inte

Braket var öronbedövande
när luckan öppnades
och exekutionen var ett faktum

Bush och Blair log segervisst
Men var det verkligen Saddam
som sprattlade där i sitt rep?

”To Steno”

Sen middag på Rhodostavernan
”To Steno”
dit Sun Axelsson tog mig en gång:
Då lyste hennes grönskimrande ögon mot mig.
På tallriken: grillad bläckfisk, bröd.
I glasen: Retsina

Sitter nu åter i tavernans trädgård
med bläckfisk och Retsina.
Stjärnornas otaliga ögon flimrar.

— Där föll du!
— Där faller jag!

Men även utan oss
håller ”To Steno” öppet.

Stå ut!

Går i en snöstorm av Alvedon
som verkningslösa blåser rakt genom mig.

Vad göra med smärtans tunga örn
som med klorna inborrade i mina axlar
tungt gungar fram och tillbaka?

Stå ut!

Tänk istället på alla de stunder av glädje
som livet bjudit dig på!

Tänk på dikten som dundrade förbi
och stannade därute på slätten
medan du låg med örat mot rälsen
och lyssnade på det kommande livet
som sjöng sina sånger därinne.

Tänk att få tillhöra någonting eller någon
som blev ett värn för ditt liv.

Men inte på den smärta och ensamhet
som sedan gjorde dig till den du blev

Historisk kidnappning

Vem som helst kan kidnappa
Karl XII från Kungsträdgården
och sätta ner honom
t.ex. på ett torg i Marakesch.
Karl XII förbliver Karl XII.
Inte en min i hans ansikte har förändrats.
Han står bara på fel plats i sitt statyliv.

Men den som kidnappade skulpturerna på Parthenon
begick ett marmormord.
Rester av skulpturerna sitter kvar
medan de borthuggna delarna är inlåsta i British Museum.
Men också skulpturer av marmor kan blöda av längtan.

Det nybyggda museet vid Akropolis fot väntar på dem:
Genom tredje våningens panoramafönster
flyter hela Parthenon in.
Men inga skulpturer.

Tänk

Tänk -
att få vara en liten flisa
som inte revs bort
när Lord Elgin hackade ner skulpturerna på Parthenon.

Tänk -
att av en slump bli ensam lämnad kvar och drömma
om den dag när allt ska återbördas.

Att åter få bli en del av det tempel
som Parthenon ursprungligen var

Tänk -

Tahrirtorget

Också här på Tahrirtorget
med alla sina twittrande mobiler och förhoppningar
dunkar livet på i sin egen takt.
Fötterna värker, knäna signalerar sin vanliga smärta,
några gråter och andra skrattar
men det egna blandas med alla de andras
liksom vattenpipornas tunga rök
lägger sig över över tårgasens stickande smärta
Här är vi alla i samma nu
Ingen är förmer än den andra
förutom de tungt beväpnade soldaterna
som avklädda sina uniformer kunde vara en del av oss
liksom vi skulle kunna vara en del av dem
om livet hade gett oss andra roller.
Men nu kan ingen längre kuva det uppror
som försatt hela Tahrirtorget i gungning
och öppnat dörrarna till allas drömmar.
Unga människor och gamla trotsar öppet
maktens stridsvagnar
som står övergivna och spöklikt tysta
medan segerropen överröstar varann.
Vart för oss nu den fortsatta kampen?

Medborgarplatsen

SYRIEN FÖRBLÖDER
MEDAN SVENSKA POLITIKER
TITTAR PÅ

står det på plakatet
som den unge mannen kämpar med vinden med
medan ett tjugotal av hans kamrater
står i en ring och försöker lyfta en motspänstig flagga
som ett brandsegel
mot den regntunga himlen.
Detta sker här på Medborgarplatsen
där några söndagslediga flanörer
strosar förbi och nyfiket stannar upp
halvt frestade av utropen om gratis julskinka
och nyrökt korv.

Den syriske presidenten med sitt oskyldiga barnansikte
hastar förbi och kastar en irriterad blick
på sina stökiga landsmän och landsmaninnor
som inte förstår
att Medborgarplatsen i Stockholm
inte är något Tahrirtorg
utan en plats för lugn och ordning
och för svensk skinka och julkorv.

Datorsladden

Snubblar på datorsladden och

faller

faller

faller

Innan jag slår huvudet mot väggen
och kroppen daskar i det oavvisliga golvet

en sekund av tidlöshet.

Blixtsnabbt förutser jag:

hjärnskakning

bruten handled

knäckta leder

Ligger alltså orörlig
och känner smärtan sakta sprida sig
likt ett svarttrött mörker i min kropp.

Efter ytterligare en sekund

kan jag sakta röra mig

hasar mig på rygg till en stol

och lyckas trots smärtan

bit
för bit
för bit
likt en cirkusartist
klänga mig upp

Som ett under står jag på mina värkande ben igen.
Huvudet dunkar.
Datorsladdens svarta giftorm ligger orörlig på golvet
som hade den ingenting med mig att göra.

Morgon

Ljuset störtar huvudstupa in genom fönstren
från en knallblå himmel.
Solstrålarna kör som racerbilar
över väggar, soffor och skåp
De blixtrar i tavlornas glas och kvarlämnade glas
på köksbordet
och avslöjar brutalt nattens bedrägeri.
Ute på gatorna ryter långtradarna igång
likt urtidsdjur på väg mot sina fjärran destinationer.
Fortfarande insnärjd i sömnens alger
skyndar jag mig in under duschens hällregn
för att sakta återbördas till det vakna livet
som solen och himlen bestämmer över
och inte de grönskimrande flaskorna
som nu förpassas till soppsåsen i diskskåpet.

Fjärilen

Livet - en fjäril som fladdrar en stund
innan slåttermaskinen dånar fram
och sliter oss alla som försvarslösa grässtrån ur jorden.
Sen återstår bara tystnad och årtal på gravstenar.

Tiden förflyttar oss oupphörligt mot det oundvikliga
men allting ser ut som vanligt:
Träden höjer sina kronor mot himlen som de alltid gjort
gatorna ligger stilla under dina fötter
Husen står stilla där de står

Men kyrkogårdarna är myllrande storstäder
av tystade röster som bara du hör
så länge fjärilen fladdrar.

Dikt tillägnad Ljubomir Levchev

Det finns vänner och «vänner».
Facebook är stor skog av vänner och «vänner».
Men en vän är alltid ett ensamt träd
även om det växer i en skog.
Kanske vårdar vi oss inte tillräckligt om det?
Kanske har vi övergett för många vänner
utan att riktigt förstå varför och hur.
Men varje skilsmässa
är också en skilsmässa från dig själv.
Därför skriver jag nu denna dikt
över en vän som aldrig sviker
vare sig i politiken eller i sitt privata liv:
den bulgariske poeten Ljubomir Levchev.
Hans dikt om Pompeji
kommer alltid att stå kvar
vad som än händer i vår omgivning
eller i våra oregerliga liv.

Jag som vägrade överge Pompeji

Döden är en gåta. En terror. Men inte slutet.
Som en docka vaggas jag i jordens djupa sköte.
Jag hör de himmelskt kristallklara tonerna
Jag som vägrade överge Pompeji

Innan utgrävningarna avtäckte mig
låg jag hoprullad som ett embryo, tyst, förstenad
Allt jag gjorde var att trotsa elementen
och bita mig själv fast i mig själv

Jag såg er fly till hamnen
på väg mot de räddande fartygen
för att sätta er i säkerhet

Ni hade plundrat templen och bett era böner
och lämnat skräckens minnen efter er

Männen, djuren allting förstördes
Hur vackert var inte det övergivna Pompeji
Några få grässtrån var mitt ända sällskap
tills stadens ära smög in och tog över
Guden har förändrats. Nu var det vulkanen de undersökte.
Staden och dess korrupcion blev till ett museum.

Men alltjämt biter jag mig fast i mig själv.
Jag som vägrade överge Pompeji.

(min översättning)

Ensam träd

Facebook är en skog av vänner
men varje vän är ett ensamt träd
vare sig det står i en skog eller inte
Utanför mitt fönster i Horndal
står en klunga björkar
och håller gudstjänst för mig
De sträcker sina grenar
mot himlen
trots att jag ingen gud har
Vad jag älskar dessa tomma kyrkorum
och moskéernas söndergråtna mattor
för det är rum fyllda av längtan
Jag älskar dessa sönderkyssta ikoner
som täcker gudomliga helgonbilder
för alla de böner de fått motta
Varje tänt ljus är en påminnelse
om livet som sakta förbrinner
Men jag knäpper inte mina händer
inför korset
Jag kan inte överge
min otrohet
Jag förblir ett ensamt träd i skogen.

Skymningstid

Lever i en skymningstid
mellan liv och död.
Många av mina bästa vänner har redan lämnat.
Ofta hör jag mig fråga:
- Men är inte han död?
- Nej, han lever fortfarande!
- Å fan, det trodde jag inte.
Ofta möter jag mina döda vänner på gatan.
.Jag kan ta gift på att jag såg Axel Liffner härom dagen
ivrigt samtalande med Jacob Branting.
Och därborta står ju Jurgen Schildt!
På nätterna umgås jag
med mina föräldrar mer än jag gjorde medan de levde.
Är det inte underligt
att många av de levande kan verka mer döda
än de som redan lämnat scenen?
Men dödsriket är ju det största
och det som vi lever i ett litet och tillfälligt
krigen och terrorn till trots.
De levande kommer alltid en kort tid
att tillhöra en minoritet:
Först som levande individer.
Sen som fotografier.
Sen som minnen.
Sen som det namnlöst förflutna.

Tidens gång

Plötsligt har alla blivit så gamla
Nyss var vi alla omkring 50
och vi befann oss mitt i livets virvlar
Men nu drar det iväg uppåt 8 och däröver
Jag minns den tiden när jag ägnade dödsannonserna ett ytterst
förstrött intresse.
De flesta som dog var födda på 20-talet
och det var sällan någon jag kände.
Nu duggar dödsfallen tätt:
Jag har varit fler gånger på begravningar än på teatern.
I fickorna på mina svarta kostymer
ligger hela kortlekar av begravningsprogram.
Att läsa dödsannonser idag
är som att läsa kändissidor i Hänt i veckan
- finns den kvar? -
Nu gäller att snabba på med middagsbjudningarna
så länge det finns några kvar att bjuda!
Det händer också
att nuets skyddande hölje brister
och att tidens dofter från förr och nu läcker in.
Minnet liknar en barrande julgran
som knappt håller rätt på de närmastes namn
och lusten
vår starkaste dieselmotor som håller oss igång
har börjat hacka och hosta som var vi redan färdiga med livet.

Men fan heller!
Så länge hjärtat slår och jag känner doften av ditt hår
fortsätter jag min livsfarliga framfart.

Minns:
«Viss alt du gav förutom livet
da husk att du har intet givet»!

Man kan bli norrman för mindre.

Ordens marknad

Marknaden kräver roligare clowner
än den som bara torgför sitt nakna hjärta
i en tunnklädd liten bok som dinglar där på sin krok
vid avenue de Neuilly
eller i bokhandelsfönstret vid gamla Norrbro!
Marknaden kräver clowner som kan få dig att kikna av skratt
eller dra efter andan i skräck
kraftiga saker, blodiga scener!
Marknaden kräver att du kan glömma ditt liv
och bli någon du aldrig varit eller någonsin kommer att bli
Den marknadsanpassade clownen
- en kalkylerad förlagsprodukt -
älskad av varje kulturminister:
en gesäll hämtad direkt från diktens slakthusområde.
Visst ska hans ord få flyga som vilda fåglar
åt vilka väderstreck som helst
bara vingarna och förlagskontrakten håller!
Men vad ska vi ta oss till när vingarna inte bär?
För säkerhets skull:
Det finns en facebokssida
under varje stol.

På väg till Kairo

Sitter och ser ner på molnen
som lockar sig under vingarna
Timme efter timme
hänger vi alldeles stilla
Bara flygvärdinnorna
skyndar fram och tillbaka
med sina brickor med vatten och kaffe
Inte ens en lättöl
tillåter oss Air Egypt att beställa
Allah håller sin hand utsträckt över oss.
Nu bara tre timmar kvar
innan pyramiderna sticker hål på himlen
och mörkret strilar in
som förvandlar skymningen till natt.
Plötsligt skimrar sextonmiljonsstaden under oss
som en sönderslagen jättediamant.
När vi går nerför flygplanstrappan
till den väntande bussen
omfamnar oss den fuktiga 30-gradiga värmen.
Sen passpolisen, viseringarna
innan stadsbruset tar vid.
Likt fiskstim simmar bilarna fram och tillbaka
märkvärdigt gymnastiska för att inte krocka.

Snart är vi hemma
under en ny himmel och i en ny vardag.
Ny bara för mig
men inte för det människohav
som befolkar mänsklighetens vardag.

Drömmen om Parthenon

Aten -
tung som en sten
i våra ben.
Men också ett skimrande diadem!
Kantstött av tiden vindar
står Parthenon fortfarande kvar
som ett löfte
om den framtid vi i drömmen bar.

Begravning

Sitter i kyrkbänken på begravning,
fumlar med en ros mellan fingrarna.

Under skinnet på mina händer
krälar ådrorna som blåa maskar
medan prästen mässar om ett annat liv
ett hinsides.

Hon ber oss be tillsammans.
Motvilligt ställer jag mig upp
eftersom alla andra gör det,
Men jag ber inte.

Mina läppar är förseglade.
Men rosen darrar och skälver
mellan mina fingrar.

Den sväller och öppnar sig
som var den min röst och mitt ansikte
i detta rum av sorg och saknad

(till Lennart Parknäs i årminne)

Liv och dikt

Också dikten är ett levande väsen
med egen vilja och kraft.
Dikten är ingen lerklump
som låter sig formas av poetens händer.
Den är en sprängdeg
som bryter sig loss ur tystnaden
Ofta säger den något helt annat
än vad dess upphovsman påstår
för dikten äger alltid sig själv.
Den enda som kan avgöra
om dikten har en egen puls och andedräkt
är läsaren den är skriven för.
Först då den läses
förvandlas orden till dikt.
Avtrycket av liv är alltid starkare
än livet självt.

Som om

Jag lever
Som om jag levde
Allting är som vanligt
Över hustaken flyger fåglar
som de alltid gjort
Men något har hänt med mig
Jag har bytt plats med min egen skugga:
Nu glider jag ljudlöst
över murar och väggar
Ingen kan heller se mig som jag är
Det är som jag inte fanns
Ändå rör jag mig i vår gemensamma verklighet
Åker buss och tåg och flyger
Upptar en normal människas plats
Det är bara jag som vet
att jag inte är
Det är bara för mig
dörren mellan liv och död
står vidöppen

Stockholm just nu

Det tunga eller ensamt klirrande ljudet
från kyrkklockor
Sorlet av människor på torget där nere
Det ihärdiga rasslandet från framsträckta pappmuggar
Stockholmsljud idag.

Intill Medborgarplatsen
strömmar nya svenskar i färggranna kläder
ut och in i moskén.
Trots alla försäkringar om religions- och tankefrihet
står under fredagsbönen
den vackra minareten tyst och stum.

Ett utropstecken!
under en förvånad himmel.

INNEHÅLL

Till rors	7
Mitt jag	8
Vinteroffer	9
När jag ändå ska dö	10
Dödens gråterskor	11
Ekelöfdröm	12
Omvänt dygn	13
Vardagsbekymmer	14
Ensam träd	16
Jag står i vägen	17
Hatets låga	18
Insikt	19
Slut	20
Skymningstid	21
Fort iväg!	22
Stegräknaren	23
Bilan	24
Namnen	25
Profeten Paulus	26
Sanning i sammet	27
”To Steno”	28
Stå ut!	29
Historisk kidnapping	30
Tänk	31
Tahrirtorget	32

Medborgarplatsen	33
Datorsladden	34
Morgon.	36
Fjärilen	37
Dikt tillägnad Ljubomir Levchev.	38
Jag som vägrade överge Pompeji.	39
Ensam träd	41
Skymningstid	42
Tidens gång	43
Ordens marknad	45
På väg till Kairo	46
Drömmen om Parthenon	48
Begravning.	49
Liv och dikt	50
Som om	51
Stockholm just nu	52